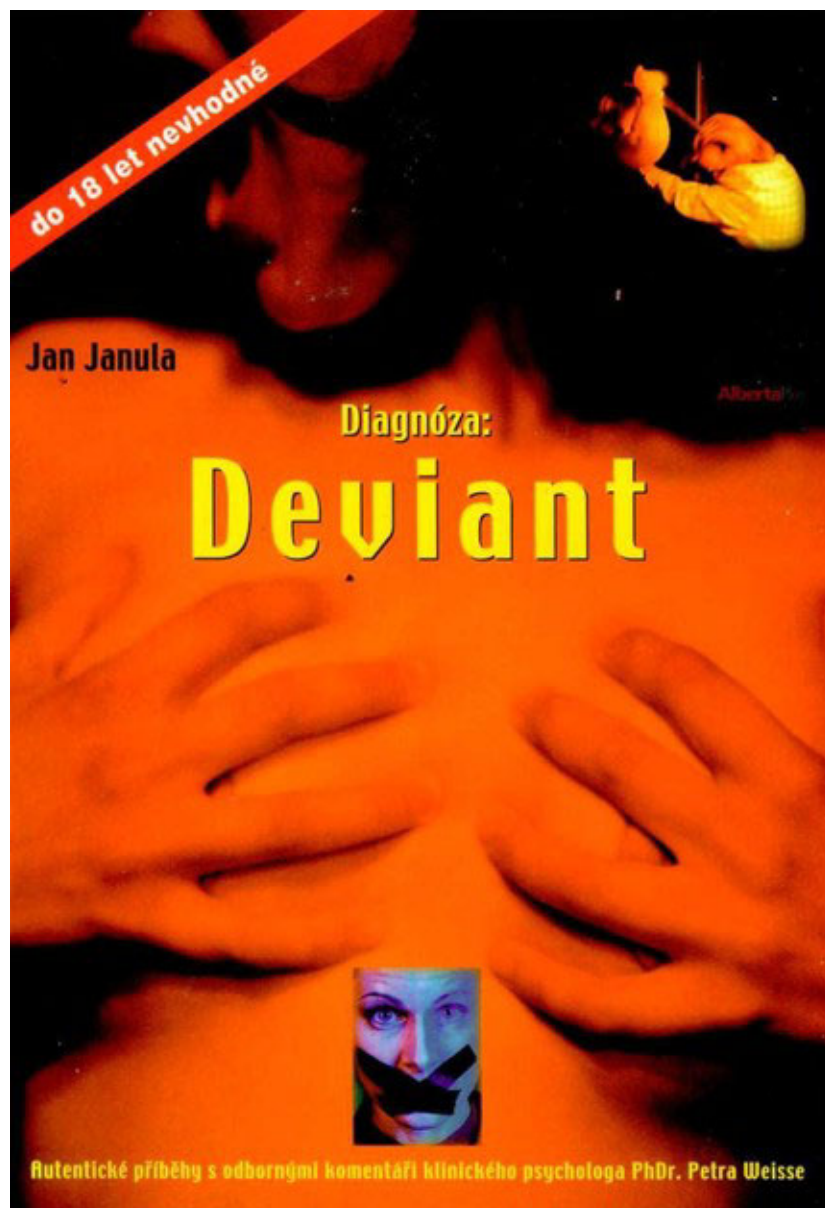

ANOMÁLIE V SEXU

OBSAH:

- **ANOMÁLIE V SEXU / STŘEVÍC** strana 03
Odříkaného chleba největší krajíc aneb devianti reloaded ..
- **ANOMÁLIE V SEXU / DIAGNÓZA DEVIANT** strana 06
Sexuální deviace vyvolávají silné emoce; nahlédněme tedy do odvráceného světa, který se za rouškou těchto slov skrývá ..
- **ANOMÁLIE V SEXU / GENITÁLNÍ EXPOZICE** strana 10
Skoro každá žena si přeje, aby se jednou před ní zjevil sympaťák, s IQ 150, se smyslem pro humor a s patřičně mohutným vybavením v kalhotách. Málokdo si ale umí představit, co se stane, když taková situace nastane ve skutečnosti, někde v parku .. večer ..
- **ANOMÁLIE V SEXU / KRAVAVÁ MARY** strana 14
Fetišismus má X podob. Fetiš jako takový je u mnoha lidí dominantním předmětem jejich touhy a rozkoše. Dnešní úryvek z knihy „Diagnóza Deviant“ je o mladé ženě, která je fixovaná na kult krve ve formě tzv. „nápoje lásky“ ..
- **ANOMÁLIE V SEXU / PŘÍCHUŤ NEVINNÝCH PANEN** strana 16
„Naše nejsmělejší sny se již realizují, nyní je čas na ty nesmělé ..“ pravil svého času MUDr. Plizák aneb perla mezi deviacemi závěrem :o)

ANOMÁLIE V SEXU / STŘEVÍC

Odříkaného chleba největší krajíc aneb devianti reloaded ..

Minulý rok jsem otevřel téma „*devianti*“, a protože nejsem ani psycholog, ani psychiatr, sexuolog nebo soudní znalec, sázím spíše na kazuistiku – neboli autentické příběhy, ve kterých je možno odchylky od běžného chování pozorovat.

Když mi bylo tak 18 let, měl jsem milou v Ústí n.L., což je asi 100km z Prahy. Cestu autobusem jsem si většinou krátil čtením nějaké knížky. Ona milá měla celkem úchylného otce, mezi jehož záliby patřila teraristika, fotografování, bylinky a sochaření. Časem došel k závěru, že je důstojnější žít se sběrem bylinek a prodávat různé lektvary, nežli se zahazovat prací a stal se z něj nefalšovaný lesní muž. V jeho srubu se každoročně konaly památné pánské jízdy sestávající z obžerství a nezřízené konzumace alkoholu trvající většinou tak týden. Ze všeho nejlepší ale byla jeho knihovna. Tam byly skvosty .. Do Prahy jsem z Ústí odjížděl většinou vybaven nějakou knihou, takže jsem se takto seznámil s tvorbou Sigmunda Freuda, Tuesday Lopsang Rampy a s další nedostatkovou literaturou. Díky jeho zálibě v úchylnostech jsem takhle jednou v autobuse rozbil učebnici kriminalistiky a v obsahu listoval všemi možnými druhy smrti. Jako největší hardcore jsem zvolil přejetí vlakem. Okolo mého sedadla se znenadání uvolnily místa k sezení .. Když jsem shlédl fotodokumentaci nějakého torza, vrátil jsem se zase k obsahu, prolítnul fotky místnosti, kde se zasebevraždil psychotik a pak jsem již četl od začátku. Nevěřil bych, že má člověk v sobě tolik krve, že dokáže s podřezanýma žilama vymalovat celkem velkou místnost, kde ta hrůza probíhala. Bylo to věru poučné čtení.

U příležitosti jedné památné akce ve srubu jsem dostal darem skvostnou knihu od německého psychologa a sexuologa, který se jmenoval Hans Rau. Kniha vydaná roku 1932 se jmenovala „*Bludy v lásce*“ a dobovou češtinou popisovala veškeré tehdy známé sexuální úchytky s nadčasovým nadhledem autora. Krédem opravdových doktorů bývá heslo „*pomáhat lidem*“ a v tomto duchu Hans Rau přibližoval svět roztodivných anomálií tehdejšímu čtenářům.

V jedné kazuistice popisoval Hans Rau příběh muže, který jej navštívil v ordinaci společně s manželkou, neboť se jim nedařilo plnění manželských povinností „*obvyklým způsobem*“ a rodina si přála potomka. Mezi těma dvěma se jednalo o harmonické soužití, pouze ten pán pokaždé selhal při sexuálním aktu. Navenek vše vypadalo normálně, takže nezbylo než začít pátrat po příčinách v dosavadním životě toho pána.

Ukázalo se, že ten pán, řekněme mu třeba Heinrich, měl o 4 roky starší sestru. V době dospívání jej magicky přitahoval pokoj jeho sestry, zvláště ty okamžiky, kdy se v pokoji jeho sestra s kamarádkami převlékala do tanečních. Časem vysledoval doby, kdy tohle probíhalo a vybudoval si úkryt v šatně, která s pokojem sousedila. Schován za kabáty se ukájel pohledem na nahé dívčí postavy a po několika měsících z toho měl již propracovaný rituál .. než se to zvrtilo a došlo k odhalení. Jedna ze sestřiných kamarádek upozorovala pohyb v šatně a spustila křik. Než Heinrich utekl, vztekla po něm hodila střevíc, trefila se mu přímo mezi oči a rána byla tak silná, že to Heinrichovi rozseklo čelo do krve.

Tento šok vyvolal zřejmě v jeho životě dalekosáhlé změny. Sestra jím ostentativně pohrdala, že je šmírák. Rodiče ho podrobili křížovému výslechu a pod nátlakem z něj vše o jeho technice ukájení vymámili. Heinrich měl zákaz přiblížit se k sestřině pokoji, musel sekat dobrotu a nad událostí panovalo jedno velké tabu, aby se rodina v místě bydliště neznemožnila. Dlouho to ale nevydržel, protože zakázané ovoce mělo příliš slastnou chuť, než aby se jí vzdal. Zjistil, že ze všeho nejvíc ho přitahují věci, které na sebe dívky oblékaly, vůně dívčí kůže, dotyk materiálu – to vše jej uvádělo do transu. Z těch věcí ovšem hrály první housle střevíce na podpatku a představa nohou, kterak jejich magický tvar střevíce dotvářejí. Došlo to tak daleko, že se Heinrich pravidelně tajně v noci plížil domem do šatny, kde bral do rukou sestřiny střevíce a tajně s nimi onanoval.

Má-li někdo chuť vytvořit si pojem o tom, co pro fetišisty dámské nohy znamenají, necht' si poslechnete [tuto písničku](#) od Richarda Müllera.

Když Heinrich dospěl, nikdo neměl tušení, čemu se celý život oddává. Měl doma sbírku dámských střevíců pro každou příležitost a pro každou svou náladu. Navenek to byl mladý muž dobrého vychování, ale o ženy příliš zájem nejevil. Jeho koníček byl tak silný, že se vyučil obuvníkem, otevřel si obuvnický obchod a jeho přístup k potřebám zákaznic si získal věhlas v okolí. S empatií, o jejímž původu nikdo nic nevěděl, pomáhal ženám vybírat střevíce a když jim je nasazoval na nohy a obepínal kolem kotníků, zažíval své tajné orgasmy.

Časem se seznámil s jednou dívkou, se kterou se posléze oženil. Tehdy se projevila nesouhlada v jeho milostném životě – před milováním se bez problémů vzrušil, ale při milování jako muž vždy selhal. Jeho osvícená žena ho měla ráda a nechtěla řešit situaci rozvodem, a tak hledala příčinu nejdřív v sobě, pak všude možně, až to oba dovedlo do ordinace sexuologa. Hans Rau to vyřešil sobě vlastní geniálně jednoduchou radou – řekl jim: „*Když Heinricha tolik vzrušují střevíce, tak přibijte dámský střevíc na čelo Vašeho manželského lože a uvidíme, zda to pomůže*“. Byla to trefa do černého, Heinrich se svou chotí zplodil během několika následujících let celkem 4 děti.

Jak je vidět, existují i příběhy s dobrým koncem, ale vzpomenu-li si na tu knihu, musím dodat, že to má jednu drobnou vadu. Knihu *Bludy v lásce* již bohužel nemám, protože si ji ode mě půjčil jistý Robert Nový ještě v době, než jsem ho prokoukl a již mi ji nikdy nevrátil, za což jsem ho již tenkrát rituálně proklel. Tenhle člověk by se měl již hodně dlouho sám léčit. Začínal s tím, že kázal pseudovědecké bludy a dokázal zfanatizovat i celé sály zaplněné do posledního místa oddanými ovečkami. Dnes je samozvaným odborníkem na esoterku, kabalu a podobné oblasti. V začátcích svého působení byl schopen třeba prodat jedné nejmenované dámě šutry, o nichž tvrdil, že to jsou drahé kameny, za 20 tis. Kč, aby ji ochránily. Ona je pak vozila v autě, aby se jí nic nestalo a to auto jí stejně ukradli. Když jsem si otevřel [web](#) toho chcípáka, úplně mě nadzvedlo, že se ještě dneska angažuje do výstavby tzv. „*rodinných domů založených na duchovních principech*“, kterou jsem tenkrát sám zamýšlel rozjet (ovšem ne pod tak stupidním názvem), když jsem uvažoval o výstavbě svého domu. To byl důvod, proč jsem se s ním tehdy bavil – sbíral jsem informace z historických pramenů a Robert Nový ze sebe chrlil spoustu informací, které jsem ale musel brzy přehodnotit, když jsem si je začal ověřovat. Že ale z architektury tradičních indických chrámů Bhupuram vytvoří Robert takový paskvil, jaký vystavuje na svých stránkách, to bych ani ve snu nečekal. Sice mu již tenkrát nedocházely základní provozní vazby a principy pyramidálních chrámových staveb znal jen z doslechu, zato by všude pral ty svoje šutry.

Robertu Novému jsme později přezdívali „*XEROX*“, protože jedinou jeho kladnou vlastností zůstala fotografická paměť, která mu vždy pomohla zkombinovat cokoli, co zaslechl, do projevu, který pak vydával za svůj vlastní. Dokázal zkopírovat celá souvětí od různých lidí, co kde zaslechl. V řadách jeho zfanatizovaných oveček byla celkem velká fluktuace, protože většina jich brzy prozřela, ale na jejich místa se již tlačily nové „*platíci*“ dušičky. Hovořím zde o něm nejen proto, že je to sprostý zloděj knih a myšlenek, ale i proto, že splňuje definici úchylna. Krom jiného jsou nyní již veřejně známy jeho pedofilní sklony. Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne .. Diskuze o pedofilních sklonech Roberta Nového s názvem „[Sex s holčičkami - zneužití duchovna](#)“ začíná tímto příspěvkem:

Jednoho dne jsem na své skupinové terapii odhalila šokující skutečnost. Má pacientka není chorobná lhářka, to jako psycholog s dlouholetou praxí vím stoprocentně. Po poněkud krkolomném výstupu na horu poznání kořene jejich potíží jsem užasla.

Jak jednoduché a prosté je nalákat malé slečny - naivní a sexuálně nezkušené - příliš malé na to porozumět...- skrze duchovní alibismus si takto ROBERT NOVÝ, v okruhu duchovně hledající poměrně známá figurka, UŽÍVAL S HOLČIČKAMI.

Pod záminkou hry na čakry nebohé slečny sexuálně zneužíval. Jak prosté je, nabídnout letní tábor s výlety za dobrodružstvím, a poté se ukájet dětskou nevědomostí ! Jak nechutné a slabé je sexuální potěšení s bytostmi tak čistými ? ROBERT NOVÝ je v úzkém kruhu Pražských filosofů znám jako odborník na tantru, upanišady, Indickou filosofii, židovskou kabalou a jiné směry.

Tento člověk jasně dokazuje, jak bezvýznamná jsou jeho lživá slova, podložená činy poněkud zvrácenými. Sex je všeobecným potěšením, i pro mne avšak nemá náš chtíč určité hranice, pane "filosofe" ROBERTE NOVÝ ?

S pozdravem PhDr.Monika Liliová

Takže Tě zdravím Roberte ! Jednoho dne ti táta některé malé slečny zmaluje držku tak, že už nebudeš moct mlít pantem ani jinak krást myšlenky a šířit svoje bludy. Uzavřený pavilon v Bohnicích ti bude na několik let domovem, jinak tvoje prdel pozná v kriminálu středověk. U mě máš slíbenou ránu z milosti – leda bys ty chcípáku vrátil, co ti nepatří.

aleff, 08.07. 2006

ANOMÁLIE V SEXU / DIAGNÓZA DEVIANT

Sexuální deviace vyvolávají silné emoce; nahlédněme tedy do odvráceného světa, který se za rouškou těchto slov skrývá ..

V [minulém článku](#) jsem naznačil, kudy se bude ubírat další série článků na eDen-X. Téma „deviace“ je sice poměrně široce medializované, ale většinou jen povrchně zpracované. V médiích se tak můžeme dozvědět, že se v Německu objevil kanibal, kterým se nechal dobrovolně sníst zaživa jeden inženýr, ale to je tak asi všechno. Kvalitního materiálu ke studiu je zpracováno jen velmi málo.

Jednou z výjimek je kniha [Sexuální deviace](#), ve které Doc. PhDr. Petr Weiss, Ph.D. poskytl komplexní pohled na problematiku sexuálních deviací. Samo označení deviace je zatíženo nesprávnou interpretací slova (vhodnější název je parafilie) i dalšími terminologickými nejasnostmi. Normalita sexuálního chování je formou chování ovlivňovanou kulturními normami, které mohou být zcela rozličně interpretovány z hlediska historického vývoje i z hlediska příslušné kultury. Na definici sexuální normality nelze proto zaujímat jakýkoliv jednostranný pohled. Deviantní sexuální chování ještě nemusí nutně signalizovat přítomnost deviace a normální chování ještě není dostačujícím důkazem sexuální normality. Sexuální deviace (parafilie) jsou zahrnuty do sekce poruch osobnosti (Poruchy sexuální preference) a jsou rozdělené na deviace v aktivitě (voyerismus, exhibicionismus, frotérismus, tušérství, patologická sexuální aktivita, agresivní sadismus, sadismus a masochismus a jiné deviace), na deviace v objektu (pedofilie, fetišismus, transvestitismus, jiné deviace v objektu), kombinované a polymorfní a (vzácnější) sexuální deviace u žen.

Kniha je doplněna také kazuistikami, ale svým zaměřením je určena spíše odborné veřejnosti. V reálném životě každému přijde v pořádku, když je normální, ale děsí se okamžiku, kdy by si musel přiznat, že ON/ONA jsou nenormální, tedy, že se v tak citlivé oblasti, jakou je sex, nějak výrazně odlišují. Osobně považuji za největší deviaci být ve všech ohledech normální, tedy průměrný ve všem, ale realita života je jiná. Nezávisle na typu kultury nebo společenského uspořádání se sexuální deviace vyskytují po celou existenci lidské civilizace a vzbuzují velmi emotivní reakce. Ještě poměrně nedávno byl za homosexuální poměr trest smrti nebo minimálně vyobcování z komunity zatímco např. v církvech svatá byla těmito praktikami prolezá skrz na skrz. Skandály z posledních let, zejména ve Velké Británii a v USA odhalující vysoký výskyt homosexuálů nebo pedofilů mezi klerikály, kteří si „patentovali“ ten jediný správný způsob vedení mas lidí ve víře, mluví za vše.

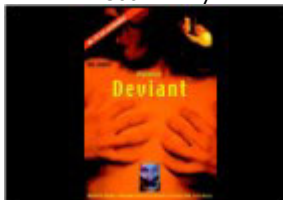
Za další perličku by se dala považovat zoofilie. Podle [Kinseyho zprávy](#) má alespoň jednorázovou sexuální zkušenost se zvířetem 8 % mužů a 5 % žen. Mezi obyvateli venkova (farem) se podle Kinseyho sexuální aktivity se zvířaty vyskytovaly u 40 až 50 % z nich. Vzpomeňte si na to, až půjdete po vesnici na procházku a hodte si korunou, kdo z těch, které potkáte, si to někdy rozdál či rozdává s kozou, s ovci, s fenou .. Osobně jsem se s tím setkal na vysokoškolském chmelu při chmelové sklizni. V sušárně tam s námi pracoval jeden jednodušší chlapík jménem Jarda (jméno jsem změnil). Svou kozu, které dal i jméno (už si ale nevzpomenu jaké) nechával přes den pást na návsi. Vždy cestou do práce zatloukl kolík, na kterém byla koza uvázaná, aby se přes den mohla pást v trávě. Největší peklo nastalo, když šel Jarda okolo .. Koza mečela jak o život, div se neuškrtila a dělala, co mohla, aby se mu co nejlépe nastavila zadnicí. Věděli o tom všichni a všichni dělali jako že nic, jen nám teklo pivo i ušima, když jsme byli svědky těchto scének. Ta vesnice byla vůbec jak začarovaná. Pro zajímavost o našem „mistrovi“ se říkalo, že za druhé světové války fanaticky podporoval Němce. Dokonce vykácel kus lesa na svahu ve tvaru hákového kříže a vysadil tam tmavší jehličnany, takže i po letech je ještě znát obrys nacistického znaku v lese nad obcí Mlýnce (u obce Lubenec, u Karlových Varů), kde se tyhle úchylnosti odehrály. Pak se jeden nediví, že Jardův „poměr“ s kozou tam nechává obyvatelstvo klidným.

Deviant není člověk, co má napsáno na čele, že je „divný“. Je to spousta lidí kolem nás, jen to o nich ostatní nevědí a ti, co vědí, většinou ze strachu mlčí. Je to podobné tabu jako domácí násilí. Ne všechny deviace jsou také tak nebezpečné, jak se tvrdí. Jen jsou jako jiné odlišnosti

pranířovány a z lidí, kteří jsou z deviace nařčeni, se snadno stanou obětní beránci mnohem horších zvěrstev. Kdyby ovšem byla společnost více těmto jevům otevřená, tj. o jejich problematice informovaná, mohlo by se zabránit mnohým nespravedlnostem páchaným ve jménu falešné morálky nebo mravnosti. Existuje velké množství lidí, kteří pro jiné svou odlišností neznamenaají žádné nebezpečí a často sami zažívají hotové peklo, když zjišťují, že něco v jejich orientaci není v pořádku. Sice je běžné někoho odsoudit za to, jaký je, bez jakékoliv hlubší znalosti problematiky, ale mám za to, že ne vždy je obětí oběť devianta, ale mnohdy je to ten, jemuž je deviace připisována. Mnohdy stačí málo, aby se lidé s menší odchylkou úspěšně zařadili do společnosti a mohli navázat kvalitní vztahy – čímž se v drtivém procentu případů nebezpečnost jejich odchylky sníží. Někdy stačí i jen najít odvahu si promluvit a případně i vyhledat odborného lékaře, když dotyčný/dotyčná cítí, že již vyčerpali způsoby, jak to udržet pod kontrolou.

Čas od času se v TV objeví nějaká sonda do světa deviací, díky které je veřejnosti zprostředkován i pohled z druhé strany. Jedním z takových počinů, před kterými smekám klobouk, bylo vydání knihy „Diagnóza Deviant“ (vydalo nakladatelství Alberta Plus, a.s., Libeňská 183, Praha 8), ve které autor Jan Janula shromáždil mnohdy unikátní autentické výpovědi a příběhy s odbornými komentáři PhDr. Petra Weisse.

Přebal knihy

V preambuli autor píše: „*Sexuální devianti jsou veřejností vnímáni jako nebezpeční a psychopatičtí jedinci, jejichž jediným cílem je ubližovat nevinným obětem svých zvrhlých vášní. Jan málokdo si je ochoten uvědomit, že tito lidé za svoji úchylku mohou tak málo, jako ostatní od narození tělesně či duševně postižení. Tato kniha by měla pomoci tomu, abychom se pokusili pochopit nebo alespoň tolerovat projevy netradičního sexuálního chování. Většina z těch, kteří mi byli ochotni vyprávět svůj příběh, si velice dobře uvědomuje nebezpečí, kterým jsou vystaveni oni samotní i lidé z jejich bezprostředního okolí, a snaží se v rámci možností své anomálie dostat pod kontrolu. Mnozí kvůli tomu museli podstoupit obrovskou psychickou zátěž a prošli doslova očistcem. Pokud by tato kniha pomohla jen jedinému z nich, či někomu, kdo si svoji úchylku začíná právě uvědomovat, myslím, že splnila svůj účel.*“

První úryvek z knihy Diagnóza Deviant se týká trochu extrémního příběhu, který svého času oběhl celou republiku a šokoval každého, ale nebyl nikdo, kdo by mohl potvrdit, že se něco takového skutečně stalo. Nikde jinde se také, pokud vím, o níže popisovaných událostech nepsalo ...

Stalo se za bílého dne

Cesta za třicetiletým Liborem F. původně vedla do psychiatrické léčebny, kde byl hospitalizován poté, co se pokusil o sebevraždu. Mezitím ho ovšem propustili a ošetřující personál mi odmítl o něm poskytnout jakékoliv informace s poukazem na lékařské tajemství. Adresu se mi nakonec podařilo zjistit z jiných zdrojů, ale když jsem za ním přijel do jedné moravské vesnice, měl zrovna pohřeb. Liborův životní příběh mi tak vylíčil jeho dlouholetý kamarád Pepa, zbytek jsou citace z různých spisů.

Vyhodíme ho z kola ven

Já znal Libora odmalíčka a co udělal, bych do něj nikdy neřekl. Můžeš se zeptat kohokoli ve vesnici, každej ti řekne totéž. Byl tichej, hodně uzavřenej do sebe. Možná i mírně zakomplexovanej jako všichni zrzouni. A strašnej pedant ! My spolu seděli v lavici a nedovedeš si představit, co vyváděl, když mu někdo ze srandy dal sešit na jinou stranu, než byl zvyklej. Ve svém pokoji měl vždycky vzorně uklizeno, prádlo srovnaný do úhlednejch komínků. Jednou,

to už bylo v pubertě, jsem na vlastní oči viděl, jak ve skříni měří pravítkem rozestupy mezi ramínky, který podle něj měly být pěticentimetrový. Vždycky chodil vymydlenej a upravenej. Jako jedinej z celé třídy si po každým jídle myl ruce atd.

Můžu ti říct, že nevím o nikom, kdo by tak trpěl – včetně ženských. Na ně ale on moc nebyl, přestože po něm docela jely. Vzpomínám na několik moc pěkných buchet, které odmítnul, i když mu vyloženě nadbíhaly. Lenka, moje manželka, tvrdí, že ho jako jedna z mála dostala do postele – teda za mlada – ale prý z toho nic nebylo, prostě se mu nepostavil. Nemám důvod jí nevěřit. Jednou jsem na tohle téma hodil řeč. Prý čeká na tu pravou. Já opáčil, že bude dlouho čekat, až bude mít místo pěkný baby jenom pěkný hovno. V životě by mě nenapadlo, jakou říkám pravdu ...

Libor totiž trpěl sexuální úchylkou zvanou mysofilie, která se projevuje zálibou ve výkalech, moči, špíně. Ty jsou pro takto orientované jedince tím pravým fetišem, předmětem touhy a vzrušení. Někteří se pokojí s tím, že najdou místo, kde mohou bez obav sledovat ženy při vykonávání tělesné potřeby a u toho masturbují, jiní chodí do speciálních nevěstinců. U této sexuální praktiky se obvykle používá skleněná židle (tzv. tabouret de vere), pod kterou zákazník leží a pozoruje, jak se do ní jedna prostitutka vyměšuje, zatímco druhá s ním souloží nebo ho orálně uspokojuje.. Je znám i případ pedofilního „sběratele“, který malým romským holčičkám platil za to, když mu v nočníku přinesly svou stolicí a tu pak jedl ! Libor však patřil do první kategorie, což znamená, že se spokojil s rolí pozorovatele. Nikdo neví, jak dlouho se tomuto „koníčku“ věnoval. Nikomu se nesevěřil, příliš sdílný nebyl ani později u výslechu či psychiatrickém vyšetření. Lze vycházet ze zkušeností sexuologů a ti tvrdí, že tato, stejně jako každá deviate, se projeví většinou už v období dospívání. Dejme ale prostor opět Pepovi ...

Libor pak na několik let zmizel, šel na střední školu, potom na vysokou zemědělskou, ale tu snad ani nedodělal. Já skončil jako ajznbnoňák u nás na nádraží a právě tam se všechno odehrálo. Začalo to asi před pěti lety. Libor za mnou přišel s tím, jestli nevím, jak se dá vlézt do žumpy, kam odtéká odpad z nádražních hajzlíků. Prej to potřebuje vědět kvůli nějakým hygienickým předpisům. Já ovšem věděl jenom, že ji jednou za čas vybírají hovnocucem ! V Čechách tehdy byly na většině venkovské stanic ještě ty starý dřevěný záchody s dírou uprostřed a deklek na ní. Vzhledem k tomu, že nádražní budova byla postavená ve svahu, dalo se do žumpy dostat i ze sklepa. Ten navíc nikdo nezamykal, protože v něm kromě starejch pražců nic nebylo. Kdybych ale věděl, co tam ten prasák bude dělat, tak jsem ten vchod vlastnoručně zazdil !

Klub sebevrahů

Lze předpokládat, že pro tento snadný a přitom nenápadný přístup si Libor za místo pro ukojení svých sexuálních potřeb vybral právě toto WC. Ve vhodnou dobu – převážně o víkendech, kdy jezdí vlakem nejvíc lidí – sešel v holínkách do žumpy, kde ze zdola sledoval ženy při vyměšování a přitom se rukou ukájel. Nikdo nic netušil a nebyť hloupé náhody, mohl se svým choutkám oddávat dodnes ...

Stalo se to v pátek odpoledne. Do přepravní kanceláře zničehonic vlítla baba a začala hystericky ječet, že v žumpě byl nějaký chlap, kterej na ní čuměl. Všichni, co tam byli, se jí z toho snažili vyvést, ale trvala na svém a mobilem okamžitě zavolala policajty. Dělal sekretářku v advokátní kanceláři, takže zřejmě měla nějaký konexe. Za půl hodiny totiž přijel namísto obligátních dvou uniformovaných zelenáčů ve favoritu fízl v civilu. Tomu vylíčila, že se jí při vykonání malé potřeby otevřela kabelka a část obsahu spadla do záchodu. Když si malou baterkou posvítila dolů, aby zjistila, o co vlastně přišla, viděla tam zrzavýho, napůl obnaženýho chlapa v rybářských holínkách, jak onanuje. Nejdřív všichni mysleli, že kecá nebo se jí něco zdálo, i když ten šok na ní byl vidět. Policajt se nejdřív chtěl podívat do toho sklepa. Požádal mě, abych mu ukázal cestu. V úzké chodbičce, která vedla k žumpě, bylo evidentně vidět, že tudy někdo šel, zbytky výkalů a stopy bot hovořily jasnou řečí. No, a protože jedinej zrzoun ve vesnici byl Libor, padlo podezření na něj.

Postižená žena ho při předváděčce neomylně označila za pachatele. Na základě tohoto svědectví státní zástupce nařídil „za účelem zajištění důkazního materiálu“ provést domovní

prohlídku. Při ní se našly nejen usvědčující páchnoucí rybářské holínky, ale i několik desítek kusů použitých menstruačních vložek. Ty podle svého doznání vybíral z odpadkových košů – převážně v nemocnicích či na plovárnách – a při sebeukájení je olizoval.

Přestože se pachatel přiznal, nebyl si vyšetřovatel jist, zda svým jednáním opravdu naplnil skutkovou podstatu nějakého trestného činu. Žádná újma na zdraví u svědkyně na základě jeho deviantního chování nenastala, ta ani nevyhledala lékařskou péči – například psychologa. Nevznikla ani žádná hmotná škoda. V úvahu připadal jedině paragraf 205 – ohrožování mravnosti, ale ne jednoznačně. Po právním rozboru celé kauzy orgány činné v trestním řízení dospěly k názoru, že se jedná pouze o přestupek. Příklad následně předali na okresní úřad, který měl rozhodnout o výši udělené pokuty. Mezitím ovšem místní drbný celou záležitost rychle roznesly po vsi. Ponížený Libor si zvolil jako východisko z této situace sebevraždu. Chtěl se oběsit v lese, ale praskla pod ním větev, takže po pádu z výšky upadl jen do hlubokého bezvědomí. Ležícího s oprátkou na krku, ho krátce poté našel náhodný houbař, který přivolal lékaře. Následně byl měsíc hospitalizován na psychiatrii. Druhý den po propuštění skočil pod vlak ...

aleff, 10.07. 2006

ANOMÁLIE V SEXU / GENITÁLNÍ EXPOZICE

Skoro každá žena si přeje, aby se jednou před ní zjevil sympaťák, s IQ 150, se smyslem pro humor a s patřičně mohutným vybavením v kalhotách. Málokdo si ale umí představit, co se stane, když taková situace nastane ve skutečnosti, někde v parku .. večer ..

Exhibicionismus je poměrně často k vidění v rozličných formách. V oblasti sexuální má však příchuť vyděšených žen, které křičí jako by je na nože brali, jakmile před nimi na nějakém opuštěném místě vyskočí z krovů muž s výrazem maniaka v baloňáku, odhalí se, jak ho příroda stvořila, a vzápětí vezme nohy na ramena. Je obtížné bez dalších indikací říci, zda se jedná o neškodnou formu úchytky, kdy se jedná o to „ukázání genitálu“ a upoutání pozornosti neznámé ženy nebo o vývojové stadium, jehož další fází může být „sexuálně agresivní útok“, kdy daného jedince vzrušuje strach v očích ženy, který deviantně zaměřeného jedince nasměruje dříve nebo později k použití násilí.

K vidění jsou v běžném životě i jiné formy exhibicionismu. Z vyprávění kamarádek vím o několika případech, kdy si mladík přisedl v metru a zničehonic začal onanovat jak o život za současného pozdvižení zúčastněných, kteří ho buď v šoku nechali prchnout nebo ho málem zlynčovali. Když jsem byl na základní škole v tzv. „družině“, kde byli děti po vyučování pod dohledem učitelů do doby, než si pro ně přijdou rodiče z práce, zaznamenal jsem jednoho exhibicionistu na vlastní oči. Vracel se pravidelně v dvouletých intervalech – asi v mezidobí mezi léčebnými pobyty. Měl i baloňák, stál za plotem a dostával se do varu, jakmile přilákal hlouček zvědavých dětí. Většinou se takto děti bavili tak týden, než to někdo z legrace řekl doma rodičům. Pak to nabralo rychlý spád a exhibicionistu lapli esembáci a bylo po ptáčkách. Co si pamatuji, tak nám ho spíš bylo líto, když ho naháněli a on prchal a nejsem si vědom, že by to ve mě zanechalo nějaké narušení mravnosti. Spíš si pamatuji ten pocit, jak ho esembáci málem přizabili při dopadení, brrr.

Sexuální forma exhibicionismu vždy vyvolá vášně veřejnosti a tvrdé odsouzení zejména oné prudérní části obyvatelstva. V knize „Diagnóza Deviant“ je však popsán příběh očima člověka, který v sobě tuto úchytku zjistil, uvědomoval si ji a snažil se najít způsob, jak s ní žít a přitom splňoval ona kritéria, podle kterých si ženy vybírají „*svou preferovanou skupinu potenciálních otců svých dětí*“. Račte tedy posoudit úhel pohledu po přečtení následujícího příběhu z druhé strany barikády – podívejte se na svět očima toho, kdo se odhaluje a zkuste pochopit souvislosti, co člověka vede k jeho jednání, co na to má vliv a jaké komplikace to může přinést, když se nejedná o někoho anonymního, ale o někoho konkrétního, možná o VÁS:

Intelligence proti genům

Čtyřicetiletý inženýr chemie Petr A. se honosí velmi vysokým IQ (150), sympatickým zevnějškem i příjemným vystupováním. Bohužel ani tyto přednosti nezměnily nic na tom, že trpí odchylkou nazývanou exhibicionismus. Díky ní měl opakované problémy se zákonem. I když byl trestán celkem šestkrát, ve vězení strávil dohromady pouze něco přes 3 roky. V podobných kauzách jsou naštěstí pro něho trestní sazby většinou nízké. Od jeho konání by ho však stejně nic na světě neodradilo. I přes opakovaný pobyt ve vězeňském prostředí si zachoval vyjadřování vzdělaného člověka, které jsem se snažil v maximální míře zachovat. Podobně jako u většiny podobně postižených jedinců musíme kořeny jeho poruchy hledat nejen v něm samotném, ale hlavně v dětství a prostředí, ve kterém se odehrávalo.

Já vyrůstal doslova v ženském obklopení. Kromě mámy s námi bydlela ještě teta a babička. Otec od nás odešel, když jsem byl ještě malý, později emigroval do Kanady. Dodnes neznám důvod, proč se naši rozvedli, ale muselo jít asi o něco ošklivého, protože ho matka strašně nenáviděla. Nebo vlastně ani ne, třeba o to s ní už nemohl dál vydržet. Jiného chlapa si nenašla, dědeček nebyl naživu, takže jediným zástupcem silného pohlaví jsem byl já. Má výchova by se přesto dala označit za velmi přísnou a strohou. Tělesné tresty sice moc nepoužívaly – taky jsem k nim nezavdával žádnou příčinu – jsou ovšem daleko horší metody, jak dítěti ublížit. Například neustálými nesmyslnými zákazy, přehnanou tvrdostí, ale hlavně naprostým nedostatkem citu a lásky. Nepamatuji se, že by mě matka či babička někdy pohládily, nebo nedej bože ! daly pusu. Naopak mě neustále častovaly invektivami typu: „Je

stejně slaboch a budižkníčem jako jeho otec", později přidávaly další jako *„chytrost je na nic, když nemáš vůli, v životě to nikam nedotáhneš, jsi nemehlo*", atd. Jediná teta se ke mě chovala trochu lidsky. Možná i proto, že nemohla mít děti, i když je chtěla. Ale i ona byla úplně ve vleku těch satorií. Občasné projevy něžnosti z její strany se odehrávaly vždy v soukromí mého pokoje, nikdy před nimi.

V ženském obležení

V období dospívání jsem pak měl čím dál intenzivnější pocit, že mě ve skutečnosti obě nenávidí. Teta říkávala, že začínám být hodně podobný otci, což jim zřejmě vadilo ze všeho nejvíc. Matriarchální prostředí, ve kterém jsem žil, ze mě udělalo samotáře a navíc i plaché a vylekané stvoření, zvyklé být neustále ve střehu. Silnou osobnost by tak lehce nezlomily. V tomhle jediném měly pravdu, tou já bohužel opravdu nejsem. Útěchou pro mě bylo to, co ostatní děti nenáviděly – škola. Od první třídy až po maturitu neexistovala na mém vysvědčení jiná známka než jednička. Jestli si ale myslíte, že mě za to pochválily, jste na velkém omylu. Já myslím, že je to ve skutečnosti ani nezajímalo, stejně tak i celá moje osoba. To jen prohlubovalo mé komplexy v citové oblasti. Mezi mé určující pocity patřila nesmělost, stud. Dělal mi velké potíže seznamovat se s lidmi, navazovat přátelství.

Ve vztahu k ženám pak už převažoval vyložený strach. I na základce jsem se velice důsledně vyhýbal všem kontaktům se spolužačkami. K tomu všemu mě dovedla svérázná rodinná výchova. Kvůli tomu se zřejmě opozdil i můj přirozený vývoj – fyzický i psychický. Tak třeba většina typických znaků puberty – mutování, růst vousů atd. se u mě začaly projevovat až kolem maturity !

S dospíváním přišly i první sexuální tužby. Při nich se naplno ukázala má totální neschopnost komunikovat s opačným pohlavím, a to nejen v milostné oblasti. Já se nechtěl se ženami ani milovat, dokonce ani s nimi být v jakémkoliv přímém fyzickém kontaktu. Nevím proč, ale vždycky jsem spojení dvou upocených lidských těl a další vedlejší projevy pohlavního aktu – líbání, lízání, škrábání apod., považoval za krajně nehygienické a z tohoto hlediska i zcela nenormální ! Proto jsem se taky nikdy s žádnou ženou nevyspal ani se o to nepokoušel.

Vytáhni ho ven !

Exhibicionisté obvykle na málo frekventovaných místech čekají (někdy i dlouhé hodiny) na to, až půjde okolo osamělá žena. Ze vzdálenosti několika metrů pak na ni *„vytasí svůj nástroj“*. O bližší kontakt ani jinou formu komunikace však nestojí. Pokud jsou osloveni, případně i vyzváni, aby svou mužnost na místě prokázali, ihned přestanou obtěžovat nebo utečou. Někteří volí i jiné možnosti, jak předvádět svůj genitál ..

Ironií osudu mám obrovský penis, od kořene až po špičku měří – ztopořený – 32cm. Kdysi jsem sám sobě namlouval, že exhibuji hlavně proto, abych jeho velikostí ženy při souloži neporanil, což je pochopitelně blbost. První, kdo ho spatřil *„in natura“* byla jedna holka ze sousedství, která měla okno naproti mému. Ta si o to ovšem přímo koledovala ..

Úmyslně a téměř každý večer se přede mnou rafinovaně svlékala. Dobře věděla, že ji za záclonou *„tajně“* pozoruji, nebylo těžké uhodnout, ta se rozhrnovala stále víc a víc. Já však dlouho sbíral odvahu k činu. Až jednou v létě, když zase vystrkovala na odív tu svoji vagínu, pochlubil jsem se také – svým mohutně ztopořeným pyjem. Její – v kontextu věci neočekávaná – reakce mě jen navždy utvrdila v tom, že ženský jsou bytosti, kterým nelze rozumět.

Já myslel, že ten zážitek uvítá. Ona zapištěla, jak když šlápnete kočce na ocas, a zavolala hned policajty ! Za chvilku přijeli. Nezačali vyšetřovat ji, která to celý spunktovala, ale mě ! Vždyť jde přímo o útisk ! Ženská exhibuje u okna a nic se nestane. Když to samý udělá chlap, jde o trestný čin ! Hlavně, že mají plnou pusku harašení. U výsledku jsem vyličil okolnosti, za kterých k incidentu došlo. Nakonec snad uznali moje argumenty, alespoň z toho žádné další vyšetřování už nebylo. Ovšem v papírech mi záznam zůstal. To se odehrálo ještě za bolševika, kdy vedli evidence o každém prdu, což hrálo svoji roli později. Po tomto zážitku jsem zjistil, že

mně ukazování genitálu působí rozkoš a začal jsem se tomu věnovat „závodně“.

Mé snažení mělo několik fází. Počáteční (vyhledávání vhodného objektu), střední (případně sledování) a závěrečnou – samotná exhibice. Nebylo to nesnadné. Vždycky jsem pro tento účel nosil volnější dlouhý plášť a široké kalhoty. Ty ještě musely být na zip, zapínání na knoflíky by mě zbytečně zdržovalo. Ze stejného důvodu se při tom nedalo nosit spodní prádlo.

Jménem zákona

Nikdy to netrvalo déle než několik minut. Nejdůležitější byl moment překvapení. Poté už následovalo rychlé rozepnutí pláště a odhalení penisu. Ženská zařvala (nebo se taky usmála), já dospěl k vyvrcholení – rukou nebo samovolně. Poté jsem utekl. Z mé strany u toho nikdy nepadla žádná slova ani výhrůžky. Asi i proto mnoho žen žádné „napadení“ nehlásilo. Když mě policajti po dvou letech hloupou náhodou chytili, dali mojí fotku do okresních novin. S tím, aby se přihlásily další mé „oběti“. Nepřišel nikdo.

Nemohli mi dokázat víc, než ten jeden případ. Coby bezúhonný občan jsem díky tomu vyvázl s podmínkou. Od té doby si mě však hlídali, a jak byl někde v okolí pár set kilometrů nahlášen „útok“ exhibicionisty, šli najisto. Takže mě kriminál stejně neminul. S tím byla spojená i ochranná sexuologická léčba. Nejdřív ambulantní, při dalších trestech ústavní. Prášky na utlumení mých sexuálních pudů sice na můj organismus trochu zabíraly, ale jen během pobytu na klinice. Venku ne, i kdybych nakrásně snědl celé balení.

Petr měl smůlu, že v éře socialismu se přistupovalo k pachatelům sexuálních deliktů tvrději než v současnosti. Navíc dopadených exhibicionistů tehdy – stejně jako dnes – nebylo příliš mnoho, takže někdy pykal i za cizí hříchy. Protože své deviantní chování dost dobře změnit nemohl, zkusil aspoň nové metody. Místo toho, aby dál předváděl svou mužnost na veřejném prostranství, zakoupil ojeté auto a začal s ním objíždět větší města. Zaparkoval před dívčím učilištěm či školou a čekal, až skončí vyučování. Místo, kde zastavil, zvolil vždy tak, aby odcházející dívky mohly dobře vidět dovnitř vozu na sedadlo řidiče, kde seděl se spuštěnými kalhotami. Poté, co některá zpozorovala jeho obnažený úd, stačilo mu k ejakulaci několik rychlých pohybů rukou. Poté nastartoval a v mžiku odjel.

Při takové rychlosti si nikdo nestačil zapamatovat poznávací značku. Nehledě k tomu, že ji vždy před jízdou pečlivě zacákal blátem. Nějaký čas mu to sice vycházelo, ale pak zase putoval za mříže. Poté už rezignoval. Ani se nesnažil najít další způsoby pro své sebeukájení, které by znesnadnilo jeho další dopadení. Takto jen ulehčil policistům práci. Pokaždé, když byl ohlášen atak exhibicionisty v autě, šli najisto.

Protože se však svědkem jeho deviantního chování někdy stávala i nezletilá děvčata, měl při soudním projednávání zaděláno jeden paragraf navrch. Kromě výtržnictví svobody (par.202) se mu přičetlo i ohrožování mravní výchovy mládeže (par.817). V obou případech je maximální hranice trestní sazby 2 roky odnětí svobody nepodmíněně. Vzhledem k možnosti propuštění za vzorné chování po odpykání poloviny trestu si odseděl naráz nejvýš 8 měsíců. Logicky si v podmínce dával větší pozor, aby nevstoupil do konfliktu se zákonem. Nikoli proto, že by to sám chtěl. S přibývajícimi léty sexuální apetence klesá. Toto konstatování se obecně týká všech deviantně zaměřených jedinců. Ti se po čtyřicítce dopouštějí těchto deliktů v mnohem menší míře.

DODATEK

Vzhledem k tomu, že svět není zejména pro ženy dvakrát bezpečné místo, uvádím níže pro úplnost komentář PhDr. Petr Weisse, z něhož vyplývají rozdíly mezi v podstatě neškodným exhibicionismem a vysoce nebezpečnou sexuální patologickou agresí.

Exhibicionismus

Vzrušení je dosahováno odhalováním genitálu před neznámými, cizími ženami či dívkami. Exhibicionismus patří k nejčastěji se vyskytujícím sexuálními deviacím, je silně nutkavého

charakteru, a má proto i vysokou specifickou recidivitu, sklon k častému opakování. Více než 60 procent žen uvádí, že se někdy v životě s exhibicionistou setkala.

Pravý exhibicionista bývá většinou paradoxně spíše bázlivý a nesmělý muž, sociálně a partnersky dobře adaptovaný. Není skutečně nebezpečný, spíše jen společensky obtížný. Se svými "objekty" nenavazuje obvykle žádný kontakt, dodržuje od nich určitou vzdálenost, maximálně na sebe upozorní pískotem, zakašláním a podobně. K sexuálnímu vzrušení mu stačí pohled kolemjdoucí ženy či dívky. Obvykle vyhledává osamělá místa, někdy však i přes nebezpečí dopadení exhibuje i z okna svého bytu či auta.

Exhibicionisté se odhalují před neznámými dívkami či ženami (anonymita objektů je přitom důležitá!), často u toho taky masturbují. Vzrušuje je pohled těch žen, vědomí, že jsou viděni. O bližší seznámení rozhodně nestojí, a když žena naznačí (přiblížením nebo slovně) svůj zájem o kontakt, většinou rychle utečou. Pravý exhibicionista se ke svým objektům nepřibližuje, nesnaží se s nimi nijak komunikovat. Kolemjdoucím ženám není skutečně nebezpečný, je spíše obtížný. Neuvědomuje si, že jeho objekty o pohled na něj rozhodně nestojí, že vniká do jejich teritoria, narušuje jejich intimní sféru. Často však žijí v iluzi, že ženám se jejich chování líbí, že i je sexuálně vzrušuje.

Exhibicionista, nebo pedofil?

Nicméně ne každý expozér genitálu (tedy muž odhalující se před ženami) je pravý exhibicionista. Pokud se totiž dopouští exhibic před dětmi, je velmi pravděpodobné, že se jedná o pravého pedofila. Pokud pak zkracuje vzdálenost k ženám, navazuje s nimi vulgární komunikaci, chce v nich vzbudit úlek a strach či se jich přímo snaží fyzicky dotknout, je pravděpodobné, že se nejedná o pravého exhibicionistu, ale spíše o sexuálního agresora, který volí expozici genitálu jako náhradní, méně nebezpečnou sexuální aktivitu.

Patologickosexuální agresivita

Vzrušení je zde dosahováno překonáváním odporu anonymního ženského objektu. Patologická sexuální agresivita patří vůbec k nejnebezpečnějším deviacím. Patří sem i tzv. agresivní sadisté, tzv. znehybňovači - tedy devianti, kteří musí objekt svého zájmu před stykem nejdřív omráčit nebo jiným způsobem učinit nehybným. Do stejné kategorie patřili i nechvalně známí několikanásobní sexuální vrazi - např. Hojer či Straka. Ani jim ovšem primárně nešlo o zabití. Důležité pro ně především je, aby mohli se svými oběťmi libovolně manipulovat.

Deviantní pachatele však může žena někdy odradit například tím, když začne předstírat spolupráci. V těchto případech totiž pachatel potřebuje k uspokojení svých potřeb především překonávat odpor oběti, křik a prosby ho ještě víc vzrušují. Pokud na něj nenarazí, stává se, že od svého úmyslu upustí a uteče. Problém je však v tom, že žena samozřejmě v této situaci nerozezná, zda se jedná o skutečného deviantního agresora nebo pouze o "normálního" znásilňovače, který by její spolupráci naopak uvítal, protože by mu pouze ulehčila dokončení deliktu. Úplně nejhorší, co však může žena udělat, je vyhrožovat udáním na policii. Pachatelé někdy neváhají ze strachu před prozrazením zabít.

Obecně se ženám v této situaci doporučuje co nejintenzivnější obrana v nejkratším možném čase, za použití všech dostupných prostředků (křik, deštník, spreje, kabelka atd.). Pokud však toto násilníka neodradí, je naopak nejlepší vůbec se nebránit.

aleff, 11.07. 2006

ANOMÁLIE V SEXU / KRVAVÁ MARY

Fetišismus má X podob. Fetiš jako takový je u mnoha lidí dominantním předmětem jejich touhy a rozkoše. Dnešní úryvek z knihy „Diagnóza Deviant“ je o mladé ženě, která je fixovaná na kult krve ve formě tzv. „nápoje lásky“ ..

Pohlavní odchylky jsou v drtivé většině případů pouze mužskou záležitostí. Vůbec nejzajímavější bývá vysoce specifický způsob, jakým někteří lidé dosahují orgasmu. Třeba si ještě někdo ze čtenářů vzpomene na legendárního hrdinu knihy „*Spolčení hlupců*“ Ignacia Reilyho. Ignacius si při onanii představoval kdecu, ale když se blížil orgasmus, zjevil se mu obrázek jeho milovaného psa – kólie, která běží k domu a ve chvíli, kdy kólie přeskakovala plot Ignacius ejakuloval.

Ještě drsnější záležitosti byly zpracovány ve filmu „*Saló aneb 120 dní Sodomy*“, kde kupříkladu jedna starší dáma z lepší společnosti vyprávěla, jak jako malá osmiletá holčička dostala pozvání k panu baronovi .. Před návštěvou jí vykrmili laktačním jídlem, takže se jí chtělo nutkavě „*kakat*“. Pan baron však pravil, že nemusí chodit nikam na záchod, že se může „*vykakat*“ rovnou doprostřed jeho přijímacího salonu na podlahu, což se vzápětí stalo. Holčička se velmi styděla, ale pan baron zářil spokojeností. Sehnul se k ní a začal onanovat. Vzal její ručičku do ruky, nabral si na její prstík kousek té řídké hromádky, strčil si prstík do úst a když výkaly z prstíku malé holčičky olizoval, tak ejakuloval :o). Myslím, že do běžné filmové produkce se podobných úchylností moc nedostalo. Také veřejnost byla tímto filmem pobouřena a režiséra Passoliniho uvláčeli k smrti. Když se tento film promítal v pražském kině Aero, více než polovina diváků nevydržela ani prvních 30 minut, natož aby film dokoukali až do konce. Lidé vstávali uprostřed produkce, řvali hnusem, hrdelní výkřiky byly prošpikovány takovou směsicí sprostých slov, jakou normální člověk vysloví úhrnem za celý svůj život a „*jemnější povahy*“ zvracejíc opouštěly chvatně kinosál. Ti, co shlédli kapitoly kruh krve, kruh hoven i kruh bolesti až do konce, odcházeli mlčky a bledí z kina a téměř neslyšně mizeli v milosrdné tmě velkoměsta.

Jak jsem zmínil výše, většina deviací se projevuje hlavně u mužů. U žen se perverznosti vyskytují jen zřídka. Jednou z těchto výjimek je slečna Věra K., 25letá přitažlivá brunetka, jejíž zpověď přinášíme formou dalšího úryvku z knihy „*Diagnóza Deviant*“.

.. Někde jsem četla, že u člověka stačí okamžik, aby se všechno v jeho životě změnilo a ten nabral úplně jiné obrátky, než by kdo čekal. U mě tohle platilo stoprocentně. Pocházím ze slušné rodiny a ta událost se stala ve čtrnácti. Já byla dost vyspělá a – bez nemístného vychloubání – i hezká, takže kluci o mě už tehdy měli zájem. Já si jich ovšem moc nevšímala a taky mě nijak zvlášť nezajímali. Když žijete s třema staršíma bratrama, máte celého mužského pokolení až po krk. Tím ovšem nechci říct, že by mě nějak ubližovali.

Bohatě stačilo, že jsem při fotbale musela chytat v bráně, lézt na stromy a já nevím co ještě. Jednou, bylo to na podzim, když jsem šla večer z hudební školy, mě na ulici přepadl chlap. S kudlou pod krkem mě zatáhl do průjezdu domu, který byl určený k asanaci, takže tam skoro nikdo nebydlel. Chtěl mě znásilnit, ale to tvrdě narazil. Já od brášek uměla pár dost dobřejch fíglů. Začala menší rvačka, při které se mu sice povedlo mě trochu pořezat na těle, ale pak jsem ho koplá pořádně kolenem do koulí a zdrhla.

Ani mě nenapadlo nahlásit to policajtům nebo se s tím svěřovat rodičům. Když se k tomu s odstupem času vracím, uvědomuju si, že ten den opravdu došlo k posunu v mém myšlení a já se jen utvrdila v názoru, že všichni chlapi jsou surovci a křupani. Zároveň ve mě převládal pocit spokojenosti nad tím, jak to ten šmejd schytil. Vůbec mi tehdy nevadily potrhane šaty ani krev, která mi tekla z povrchových ran. Několik let pak nedošlo k ničemu zvláštnímu. Já se soustředila hlavně na školu. Po maturitě – všechny předměty za jedna – jsem chtěla pokračovat ve studiu na právech, ale tam nebyla šance se dostat.

Policejní akademie

Nakonec mě přijali na policejní akademii. Bylo to paradoxní. Já, která nemohla mužský ani

cejtit, se furt pohybovala v jejich blízkosti. Tady jsem ovšem už nebyla sama, společně se mnou podalo přihlášku několik holek. Náhodou mě přidělili na stejný pokoj k Martě, která sloužila už druhým rokem a měla všechno v malíku. Já ovšem zapoměla říct, že byla lesba. Neřekla mi to hned, nevěděla prý, jak bych na takové odhalení reagovala, ale až, když jsme se trochu víc poznaly. Rovnou se zeptala, jestli bych to někdy nechtěla taky zkusit. Já jí odpověděla, že nevím, protože jsem ve svých 20 letech ještě panna. Zůstala z toho úplně pať. Zkoušela to se mnou pomaličku, nespěchala. Poprvé to bylo krásný, ani ten nejdokonalejší mužskej by při tom nikdy nemohl být tak něžnej.

Pokud snad někdy Věra přece jen v hloubi duše toužila po pohlavním styku s mužem, po této události ji choutky úplně přešly. I když předpoklady pro homosexualitu musela mít vrozené, je velkou otázkou, do jaké míry její chování ovlivnil ten nešťastný zážitek z dětství či výrazně mužský fenomén v rodině, ve které vyrůstala.

S Martou nám to klapalo skoro dva roky, ale pak jsme se rozešly. Byla to celé moje vina. Já totiž časem zjistila, že mě nejvíc sexuálně přitahuje, když má menstruaci, a chtěla po ní, aby mi dovolila tu krev z vagíny lízat. Vzrušoval mě ten pocit, ale nebyl v tom nějaký sadismus, nebo že bych jí chtěla nějak ublížit. Ona mé přání ovšem považovala za perverzní, což teda asi trochu je. Proto jsem hledala jinou partnerku, které by to nevadilo, což nešlo jen tak.

Momentálně se stýkám se třema holkama, ale vážně chodím jen s jednou. Je naprosto bezvadná a mě mrzí, že jí občas zahybám, ale nedá se nic dělat. Ne že bych byla tak promiskuitní. S těma ostatníma jdu do postele, jen když – jak se říká v té nablblé reklamě – mají své dny. Nemám pocit, že by tahle moje záliba někomu škodila – vlastně jsem si tím jista, a proto nevím, proč bych měla chodit k sexuologovi nebo někomu podobnému. Uznávám, že mé způsoby, za kterých dosahuju orgasmu, jsou poněkud neobvyklé, ale podle mého je mnohem snesitelnější i esteticky působivější lízat a polykat jasně čistou krev, než chlapům to jejich slizké a odporně páchnoucí semeno. Pokud tomu někdo nevěří, ať zkusí obojí ochutnat.

Je docela dobře možné, že krev je na „pití“ opravdu „chutnější“ než mužské sperma, ale nejde přece jen o chuť. I kdyby měla Věra v tomto směru pravdu, nic to nemění na faktu, že trpí odchylkou, která se v odborné terminologii nazývá „menopotie“. Pojmenování pochází z řeckých slov „menis“ (měsíc) a „potio“ (nápoj lásky). Někdy lze použít i výraz „menofagie“, a to u těch jedinců, kteří krev nepijí, ale jedí. Sexuologický význam obou slov je totožný a znamená orální používání menstruační – ale ne už žádné jiné! – krve. Odborníci tvrdí, že jde o deviaci, která navíc vykazuje jisté sadomasochistické komponenty. Aby touto deviací trpěla žena, je poměrně vzácné. Daleko častěji se vyskytuje u mužů, kde může přecházet v tzv. „menstruační fetišismus“. Takoví jedinci pak různými způsoby získávají krev žen z období menstruace a sbírají ji do lahviček. Ty pak označují jménem dotyčné osoby a datem „odběru“. Pak s jejím obsahem buď potírají svůj úd či jinou část těla nebo ji pijí a u toho masturbují.

Dle odborníků při homosexuální orientaci mužů i žen je jakákoli léčba zbytečná a lze jen napomoci procesu smíření se s odlišnou sexuální orientací. V tomto konkrétním případě však lze mluvit i o fetišistickém, mysofilním zaměření, kdy sání menstruační krve je pro tuto osobu nezbytnou součástí sexuálních aktivit a bez toho není schopna je praktikovat či dosáhnout orgasmu. Vzhledem k tomu, že se nejedná o společensky nebezpečný čin a neděje se tak proti vůli partnerky, ale s jejím souhlasem, není zde třeba ani léčení.

aleff, 20.07. 2006

ANOMÁLIE V SEXU / PŘÍCHUŤ NEVINNÝCH PANEN

„Naše nejsmělejší sny se již realizují, nyní je čas na ty nesmělé ..“ pravil svého času MUDr. Plzák aneb perla mezi deviacemi závěrem :o)

Mezi nejzajímavějšími formami deviací se nacházejí úchytky, o nichž buď veřejnost nemá téměř žádné informace nebo jsou jednoduše nezařaditelné, ale přesto se vyskytují. Velmi hezky bylo tohle téma zpracováno např. ve filmu „*Lepší už to nebude*“ s Jackem Nicolsonem. Mnoho úchytek si lidé dlouhodobě pěstují aniž by o tom mělo jejich okolí tušení a pak někdy nastane komická situace, kdy všechno praskne a skutečnost jejich abnormality vyjde najevo. Čas od času je možné pročíst nějakou kazuistiku a k ní připojený odborný komentář lékaře, ale lékař sám bývá mnohdy deviantní a jeho práce mu poskytuje příležitost být s deviacemi, které uspokojují jeho „*psyché*“, v trvalém kontaktu. O to větší raritou je pak každý skutečný příběh, který pronikne na veřejnost a poskytne sondu do bizarního světa úchylností, zejména když je sdělován hlavním aktérem celého děje.

Pro někoho mohou být tyto příběhy zakládající se na skutečných událostech pobuřující, pro někoho zase inspirující. Mezi deviací a nepoznanou rozkoší je totiž mnohdy jen nezřetelná hranice a mnohé „*fajnové šmekry*“ by veřejnost považovala za vyložené devianty :o). Sérii článků o anomáliích v sexu uzavírá poslední úryvek z knihy „*Diagnóza Deviant*“, kde chuť nevinnych panen hraje hlavní roli .. (jméno je tradičně pozměněno)

Školníkův rok

Osmadvacetiletý školník Ferda K. se ozval na inzerát, ve kterém byla slíbena finanční odměna za vyprávění svého příběhu. Po delším přemlouvání se uvolil k osobnímu setkání, na které přišel maskován kulichem, tmavými brýlemi a šálou přes obličej.

Z jeho velmi upřímné výpovědi vyjímám jen ty nejpodstatnější pasáže, které jsou navíc mírně upravené, protože „*jím používaný slovník i způsob vyjadřování jsou jinak zcela nepublikovatelné*“. Přesto však rozhodně nepatří k lidem s omezenou inteligencí, hodně čte, díky kontaktu s mladými lidmi má přehled i v mnoha jiných oblastech. Z jeho dosavadního způsobu života se nedá vystopovat původ či vznik jeho deviace. Sám ji považuje za „*lepší formu sexu*“ a sebe označuje jako „*průkopníka*“. Nikdy neměl pohlavní styk se ženou ani s mužem ani o něj nestojí. Působí naprosto nenápadným dojmem, chodí oblečen stejně jako kdysi Božena Němcová, což značí chudě, leč čistě. Nemá špínu za nehty ani jiné znaky, které jsou tak běžné pro „*sociálně slabší vrstvy*“.

Já nikdy neměl žádný erotický fantazie jako má většina kluků v pubertě. Ani holky se mi nijak zvlášť nelíbily, proč taky. Jo, já vím, že některý jsou hezký, ale zkuste si někdy poslechnout, o čem se spolu baví. Honit jsem si ho začal až v sedmnácti při takový dost zvláštní příležitosti. Jeden můj kámoš dělal praktikanta na letním táboře a pozval mě, ať za ním přijedu. Zrovna, když jsem se tam objevil, měli velký problém s tím, že jim neodtékaly dámské – tedy vlastně holčičí – hajzlíky. Pomalu to již přetejkalo z mísy.

Žádný instalatér v okolí nebyl a nikdo jiný se k tomu neměl. Přitom stačilo vzít zvon nebo péro a prošťouchnout odpad. Já se jim nabídl, že to za pár piv udělám, vždyť na tom nic není. Vedoucí zajásali a vybavili mě všema instrumentama. Když jsem přišel do té malé místnůstky a ucítil vůni nastřádané moče, najednou se mi samo od sebe postavilo péro. Já pak, aniž bych udělal jediný pohyb rukou, během chvilíčky stříkal jak hašič na přehlídce. Byl to pro mě trochu šok, takže na nějakou opravu nebyla ta pravá nálada. Řekl jsem, že to nejde, a ať holky chodí chcát do přírody.

Odpadní erotika

Ferda by později pochopitelně mohl odpad opravit, ale nechtěl. Zjistil totiž, že právě moč má pro něho sexuální přitažlivost. Ještě v noci se na záchod vrátil. Ještě předtím v kuchyni vyžebrał novou, čistou houbičku na mytí nádobí. S ní pak vysával tuto tekutinu z ucpaného

záchodu a pak si ji „ždímal“ do úst nebo na tělo. Někdy prý při tom dosahoval samovolně – což znamená bez pomoci – ejakulace, ovšem zdaleka ne vždy.

Lidi si teď možná řeknou, že jsem pěkný prase, ale ať se zkusí zamyslet nad sebou, co všechno vychlastají a sežerou. Kolikrát jsou proti tomu i ty nejobyčejnější chcanky elixír. Vem si třeba obyčejnou coca-colu. Je sladká, lepkavá, chutná odporně a stejně ji lidi lemtají jak blbý. Kdybys jim dal do té samý flašky moč a řekl jim, že je to žhavá novinka z Ameriky, tak hned začnou vychvalovat, jakou má ten nověj nápoj zajímavou příchuť. Prostě mají odpor k něčemu, co vůbec neznají a neví, jak to chutná.

To ti ale neříkám jenom proto, abych se obhajoval, ale chci ti na tomhle konkrétním případě dokázat, jaký jsou lidi hovada. Moč sice nechutná dost slane, to je pravda, ale ocet je třeba kyselej jak prdel a stejně si ho leješ na utopence a ještě u toho mlaskáš. Ale abych to nezakecal. V tom táboře jsem si svůj zážitek ještě párkrát zopakoval. Jestli ale čekáš, že ti budu líčit svý strašný deprese a výčitky, tak se pleteš. Nic moc to se mnou neudělalo, i když nejsem zase až takovej kretén, abych si neuvědomil, že je moje záliba trošku zvláštní. V ní jsem se snažil pokračovat i při návratu, ale moc to nešlo. Nebylo moc možností proniknout nenápadně na dámský hajzly, a i když jo, tak k mý smůle všechny splachovaly.

U chlapů jsou sice ucpaný častěji, ale chlapská moč mě, sám nevím proč, moc nerajcuje. Já ale hodně stál o to, zopakovat si ten zážitek z tábora. Pak mě napadlo, že u doktora ženský musí často odevzdávat moč a lahvičkám nevěnujou nijak zvláštní pozornost. Proč taky? Obejdoval jsem vždycky okolo a občas nějakou šlohnul. Byl to ale poměrně riskantní způsob, kdyby mě někdo přistihnul, těžko bych mu to vysvětloval ...

Močové delikatesy

Ferda přišel na několik netradičních metod, jak si opatřit moč, která pro něho byla důležitá k tomu, aby s její pomocí dosahoval uspokojení svých tužeb. Časem se dopracoval do stadia, kdy mu zachutnala natolik, že ji pil pomalu jako vodu. Dá se říct, že se pro něho stala do jisté míry fetišem. Aby mohl tento svůj „koníček“ provozovat co možná nejčastěji, začal pracovat jako školník a zároveň údržbář v dívčím internátě. Protože je celkem manuálně zručný, přemýšlel o způsobu, jak by mohl jímat moč do zvláštní nádržky, kterou by nenápadně umístil do mísy. Vyřešil by tak svůj velký problém, protože když nechal ucpaný záchod, začaly se v něm hromadit i fekálie a ty on nesnášel. Všechny pokusy ztroskotaly na splachování, při němž se moč smísila s vodou.

Pak přišel na jednoduchý, ale pro něho geniální nápad. Vyčlenil jeden záchod jen pro malou potřebu. Vedení svůj krok zdůvodnil nějakými technickými výmysly, jako že je tam příliš úzký otvor a tím pádem se toto WC snadno ucpává. Na ně pak vyvěsil cedulku s upozorněním, k čemu je určen. Pak už stačilo opatřit přístroj k odsávání moči a měl vyhráno. Pochopitelně vše zařídil tak, jak mu to vyhovovalo a nestalo se mu, aby ho při této činnosti někdo přistihl. Ovšem i v případě, že by k tomu došlo, mohl být klidný, protože nespáchal svým jednáním nic nezákonného.

Doposud nebyl na žádném sexuologickém vyšetření či léčení, ani o tom neuvažuje. Považuje se za zcela normálního. K rozhovoru se mnou svolil podle svého vyjádření jen proto, aby lidi upozornil na fakt, že existují i jiné formy uspokojení než „odporná soulož“, při které dochází k nehygienickému pocení. Nejraději by svůj názor obhajoval veřejně, ale je si zatím vědom toho, že naše společnost není na podobné „delikatesy“ ještě zralá.

Závěrem našeho rozhovoru se mě snažil získat na svoji stranu tím, že mi nabízel lahvičku se zaručeně pravou močí. S díky odmítám. Jsi hloupej. Jak můžeš něco odsuzovat, když to nechceš ani zkusit? Nenabízím ti výtoky nějaký starý báby, ale moč krásný patnáctiletý holky. Zkus si alespoň čuchnout, jak krásně voní! Mladý maso v sobě má prostě takovej buket, kterej se s přibývajícímá rokama vytrácí. No nic, co bych ti dál říkal. Myslel jsem, že budeš lačnej po novým způsobu, jak dosáhneš uspokojení, ale ty máš k němu odpor stejně jako všichni ostatní blbci. Uvažoval jsi třeba o tom, že můžou bejt ve vesmíru civilizace, pro které je něco podobného samozřejmostí? Ne, protože seš zabeďnec.

REDAKČNÍ POZNÁMKA

Poslední dva odstavce tohoto příběhu mi přijdou nejdůležitější pro svůj úhel pohledu a pro míru upřímnosti, jakou obsahují. Otevřenost někoho, kdo se i takto dramaticky odlišuje od obvyklého spektra sexu, je mi mnohem sympatičtější, než povrchnost a hloupost, jaká se projevuje v normální populaci. Kdyby byl zájem na tuto sérii navázat a našel by se někdo, kdo by podobně jako „Ferda“ chtěl rozšířit stávající záběr anomálií nejen sexuálních, které jsme v několika posledních článcích uveřejnili, může mě kontaktovat prostřednictvím e-mailu (viz. rubrika KONTAKTY). Společnost sice na „*různé delikatesy*“ ještě není zralá, ale je načase si uvědomit, že podobné odlišnosti nemusí nikomu ubírat na jeho lidské hodnotě a naopak každá možnost rozšíření úhlu pohledu do lidské psychiky, je-li míněna upřímně, je pro ostatní velmi vzácná a může zároveň pomoci těm, kdo se kvůli svojí „*úchylce*“ třeba naprosto zbytečně trápí. Každá zachráněná duše se počítá na body :o).

SOUVISEJÍCÍ ČLÁNKY Z MINULOSTI

[PŘÍBĚH O SKVOSTNÉM PÁNOVĚ OBOJKU, POUTECH A VZDORNÉM ZVÍŘÁTKU](#)

[DEVIANTI V NÁS - TAK TAKHLE TO NĚKDY ZAČÍNÁ ..](#)

[DEVIANTI V NÁS - ZÁZRAK ŽIVOTA](#)

[DEVIANTI V NÁS - ÚVOD](#)

aleff, 20.06. 2006